

Hồi 18**Ác Nhân Nuôi Mãnh Thú**

Tiếng xe lộc cộc, tiếng ngựa hí liên hồi, hai mươi bảy chiếc rương chia ra chất trên hai cỗ xe ngựa, từ Phù Lương thẳng tiến về hướng đông.

Lỗ Thiên Tiên và Phong Mạn Thiên cùng ngồi trên một cỗ xe, suốt dọc đường uống rượu liên miên, gia đình họ Nam Cung ba người ngồi cùng một cỗ xe khác, ai nấy đều buồn xo im lặng.

Đường gập ghềnh khó đi, song Nam Cung phu nhân lại ước ao đoạn đường này dài vô cùng tận để mẹ con dừng rời xa nhau.

Nam Cung Bình cũng lòng đầy đau xót, song chàng cố dằn nén không để lộ ra ngoài mặt, trái lại thỉnh thoảng còn kể lại một số sự việc nực cười mà chàng đã nghe và thấy trong bao năm qua cho song thân giải sầu.

Kẻ khác chỉ thấy hai mẹ con một người mỉm cười nói, một người mỉm cười lắng nghe tưởng đâu họ rất là vui vầy, chứ đâu biết hai mẹ con chàng lòng đầy nỗi chua xót.

Đêm đến, năm người thuê lấy một ngôi viện riêng tạm nghỉ, cho cỗ xe vào hết trong sân. Phong Mạn Thiên bóc lấy một miếng vôi trên tường, viết lên trên mui xe hai chữ "Quan" rồi quay người bỏ đi, con sáo nhỏ cũng liền vỗ cánh bay vút lên trời.

Lỗ Thiên Tiên thắc mắc hỏi :

- Phong đại hiệp không khiêng xuống sao ?

Phong Mạn Thiên ngửa mặt cười :

- Đã có chữ "Quan" viết trên xe, khắp thiên hạ ai còn dám dòm ngó tới nữa.

Thì ra chữ "Quan" đó là ký hiệu oai chấn thiên hạ khi xưa của Phong Mạn Thiên, có một lần ông đã đòi lại cho bạn bè ba vạn lạng bạc trong tay bọn cướp trên Thái Hành Sơn, bỏ trong núi hoang, viết một chữ "Quan" trên mỗi bao bạc rồi trở về Lỗ Đông, chỉ viết một mảnh giấy bảo chủ nhân tự đi lấy về. Chủ nhân thấy vậy vô cùng kinh hãi, tưởng đâu số bạc ấy hẳn lại bị kẻ xấu lấy mất, tuy cấp tốc đến đó, song cũng đã cách ba hôm sau, nào ngờ số bạc ấy vẫn còn nguyên vẹn, không hề mất mát một đồng xu, thì ra những nhân vật võ lâm thấy trên bao bạc có viết chữ "Quan", chẳng những không đoạt lấy mà còn ngấm ngầm bảo vệ nữa.

Tuy những sự việc ấy đã trở thành dĩ vãng xa xưa, song Phong Mạn Thiên đã kể lại trong lúc tử hưng cũng vẫn khiến cho Lỗ Thiên Tiên nhiệt huyết sôi sục, hào hứng bay bổng, vỗ bàn la lớn :

- Rượu đâu ! Rượu đâu ?

Nam Cung phu nhân mỉm cười :

- Lỗ nhị ca còn nhớ loại rượu "Khổng tước khai bình" khi xưa tôi đã điều chế không ?

Lỗ Thiên Tiên buông tiếng thở dài :

- Sao không, bao nhiêu năm qua Lỗ Thiên Tiên này tuy đã thưởng thức hết các loại rượu ngon trong khắp thiên hạ, song chung quy vẫn không bằng được một phần của loại "Khổng tước khai bình".

Phong Mạn Thiên ngạc nhiên :

- "Khổng tước khai bình" là sao ?

Lỗ Thiên Tiên cười :

- Đó là loại rượu ngon mà Nam Cung đại tẩu đã pha chế bằng mười một loại rượu thường, quả là hết sức tuyệt vời.

Phong Mạn Thiên nghe vậy không khỏi háo hức nói :

- Nam Cung phu nhân ! Nam Cung đại tẩu !... Nếu tiện xin hãy lập tức thi triển diệu thủ, để mỗ cũng được nếm thử loại rượu ngon ấy xem sao.

Lão vốn dáng vẻ uy mãnh, lời lẽ nghiêm trang, song lúc này lại gọi nào "phu nhân" với "đại tẩu", khiến cho Nam Cung Thường Thứ và Nam Cung Bình trong khi đang nấu rượu cũng không khỏi phì cười.

Nam Cung phu nhân mỉm miệng cười, bèn bảo phổ kỹ mang đến mười một loại rượu thường như Trúc Diệp Thanh, Đại Khúc, Cao Lương, Nữ Nhi Hồng v. v...

Nam Cung phu nhân múc lấy từng loại rượu ít nhiều khác nhau, pha lẫn vào trong một chiếc ấm đồng khê lắc đều rồi thêm vào ba giọt nước lạnh và một giọt trà đậm.

Phong Mạn Thiên đưa tay đón lấy và nói :

- Đây chính là "Khổng tước khai bình" ư ?

Giọng nói ra chiều thất vọng, như nhận thấy loại "Khổng tước khai bình" này cũng chỉ tầm thường thôi.

Nào ngờ lão vừa mở nắp ấm ra đã ngửi thấy một mùi rượu thơm nồng, uống lấy một hớp, mùi vị ngon khôn tả, Phong Mạn Thiên đâu chịu bỏ ấm xuống nữa, nốc liền ba hơi ấm rượu cạn sạch, sờ bụng cười to nói :

- Tuyệt thật, tuyệt thật...

Lỗ Thiên Tiên cười :

- Kê này đâu có dối gạt các hạ, loại rượu này chỉ có diệu thủ của Nam Cung đại tẩu mới pha chế được thôi.

Phong Mạn Thiên đưa tay lau mép, cười to nói :

- Chưa chắc, giờ thì mỗ cũng có thể pha chế được thôi.

Bèn lấy gàu bắt chước Nam Công phu nhân múc lấy mỗi thứ một ít pha lẫn vào trong ấm, rồi cũng thêm vào ba giọt nước và một giọt trà đậm, lắc khế và cười to nói :

- Đây chẳng phải là "Khổng tước khai bình" ư ?

Đoạn đưa lên miệng uống, liền tức thì nướng mày trợn mắt, không tài nào nuốt trôi hớp rượu đã uống vào miệng, cảm thấy vừa chua vừa đắng, đâu có giống như mùi vị khi nãy.

Lỗ Thiên Tiên vỗ tay cười to :

- Sao ? Nuốt không trôi ư ? Thú thật, hồi ba mươi năm trước Lỗ Thiên Tiên này cũng đã thử qua rồi, rượu tuy giống nhau, nhưng phân lượng và cách pha chế trước sau có khác, mùi vị cũng hoàn toàn không giống nhau, cũng tương tự như võ công vậy, bằng không thì Lỗ Thiên Tiên này cũng đã pha chế được rồi.

Phong Mạn Thiên gắng gượng nuốt vào hớp rượu ấy, lật đật đổ hết số rượu còn lại trong ấm, hai tay kính cẩn đưa ấm rượu đến trước mặt Nam Cung phu nhân, cười nói :

- Phu nhân, Trường Tiêu Thiên Quân ngày hôm nay quả tình hết sức bội phục phu nhân, vô vàn xin phu nhân đừng trách, nhờ hãy pha cho lão phu vài ấm nữa đi.

Nam Cung phu nhân bàn pha thêm mười mấy ấm nữa, đoạn quay sang Nam Cung Bình cười nói :

- Bình nhi cùng uống một ít đi !

Nam Cung Bình mỉm cười lắc đầu :

- Rượu thì hài nhi không thích uống, chỉ muốn được ăn vài món thức ăn do chính tay mẫu thân làm thôi...

Phong Mạn Thiên vừa nghe nói liền phẩn khởi vỗ bàn nói :

- Phu nhân khéo tay thế này, hẳn làm thức ăn cũng rất là tuyệt.

Lỗ Thiên Tiên cũng nôn nao ngắt lời :

- Đúng vậy, đúng vậy! Đậu hủ xào cải ngọt, cá tái dấm, gà rán... đều là những món độc đáo của Nam Cung đại tẩu.

Phong Mạn Thiên bật cười :

- Món gà rán thì còn được, chứ như đầu hủ xào cải ngọt có gì là ngon, có lẽ các hạ quá nghèo đến nỗi món đậu hủ xào cải ngọt cũng cho là tuyệt hảo..

Lỗ Thiên Tiên lắc đầu :

- Phong đại hiệp lắm rồi, đồng ý cũng một món ăn, nhưng tùy người nấu nướng, mỗi người một khác nhau. Cũng như cùng một pho Thiếu Lâm quyền, nếu là Vô Tâm đại sư thì thố thì uy lực có thể giáng long phục hổ, còn như do những kẻ mại võ giang hồ thì thố thì chẳng đáng một xu.

Đoạn uống lấy một hớp rượu, nói tiếp :

- Võ công có sự phân biệt bởi hỏa hầu, công lực và thiên phú, hai người giao đấu, sự thắng bại còn phải dựa vào thiên thời, địa lợi và nhân hòa. Làm thức ăn và pha chế rượu cũng vậy, sai chệch một chút cũng không được, và hơn nữa, quyền pháp càng bình phàm thì càng hiểu lộ rõ công lực của một người, món ăn càng bình phàm thì càng chứng tỏ tay nghề của đại tẩu tại hạ, đậu hủ xào cải ngọt chính là một món tuyệt diệu, lát nữa Phong đại hiệp không ăn càng tốt.

Phong Mạn Thiên bật cười :

- Mặc dù các hạ nói rất chí lý, nhưng cái món đậu hủ xào cải ngọt thì... ha ha, mỗ không ăn đâu.

Nam Cung phu nhân chỉ mong trước khi chia xa Nam Cung Bình được vui lòng, nên bà đã đích thân xuống bếp nấu ăn.

Nam Cung Thường Thứ hết nhìn vợ lại nhìn con trai, lòng ngổn ngang cảm xúc, chẳng rõ là vui hay buồn ? Mừng hay tủi ?

Bỗng nghe "chíp" một tiếng, con sáo nhỏ bay vào và kêu vang :

- Thơm quá, thơm quá...

Một gã phở ky tay bưng mâm thức ăn vào, hai mắt hau háu nhìn vào thức ăn trên mâm, trái cổ không ngừng lên xuống ra chiều hết sức thèm thuồng.

Lỗ Thiên Tiên lệ làng chộp lấy đĩa đậu hủ xào cải ngọt, cười nói :

- Phong đại hiệp đã không ăn, Bình nhi, chỉ có hai thức diệt mình thưởng thức thôi.

Phong Mạn Thiên liếc mắt nhìn, thấy đĩa thức ăn quả hết sức hấp dẫn mùi thơm phức ập vào mũi, lòng quả khó thể chịu được, bèn cười ha hả nói :

- Tuy nói không ăn, nhưng cũng phải nếm thử chứ !

Thò đũa nhanh như chớp gấp lấy một miếng, bỏ vào miệng ăn xong, lại càng khó thể buông đũa xuống nữa.

Lỗ Thiên Tiên đưa đĩa thức ăn qua lại và cười nói :

- Đã bảo không ăn, sao giờ lại ăn ?

Phong Mạn Thiên vung đũa như gió và nói:

- Ăn thêm miếng nữa, ăn thêm miếng nữa.

Lỗ Thiên Tiên vung vẩy đũa thức ăn trong tay nhanh đến đôi chỉ còn thấy bóng, song nước thức ăn trong đĩa không hề rơi ra lấy một giọt.

Đôi đũa trong tay Phong Mạn Thiên cũng trông như hàng ngàn đôi đũa, chỉ thấy bóng chớp liên hồi, Lỗ Thiên Tiên dù đã dùng công phu trên tay, song chỉ thoáng chốc thức ăn cũng bị Phong Mạn Thiên ăn sạch, đậu hủ lẫn cải ngọt chẳng còn lấy nửa miếng.

Lỗ Thiên Tiên buông đũa xuống, ngược mặt thở dài nói :

- Võ công tuyệt thật !

Phong Mạn Thiên buông đũa xuống ngược mặt thở dài :

- Món ăn ngon thật !

Hai người đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng cất tiếng cười vang. Chú chim sáo lượn quanh trên đầu hai người, không ngớt kêu lên :

- Võ công tuyệt thật... món ăn ngon thật...

Thì ra nó cũng vừa mới thừa cơ mổ ăn được vài miếng.

Bữa ăn kéo dài đến tận canh ba, Lỗ Thiên Tiên và Phong Mạn Thiên đều say khướt để nguyên cả giày nằm lăn ra ngủ.

Trăng thanh gió mát, ba vợ chồng con cái họ Nam Cung vẫn ngồi tỉ tê tâm sự mãi đến lúc sao thưa trăng lặn, gió rét dần Nam Cung Thường Thứ mới nói :

- Sáng mai còn phải lên đường, Bình nhi ngủ đi thôi.

Nam Cung phu nhân cũng liền nói :

- Đi đường mệt nhọc, Bình nhi nên ngủ sớm thì hơn.

Thế nhưng, mãi đến sáng hôm sau, ba người tuy đã nói đến mấy mươi tiếng "ngủ đi", song vẫn chưa một ai ngủ, họ biết bao trân quý khoảng thời gian gần gũi gần gũi này.

Phong Mạn Thiên thức giấc, trông thấy thần sắc của nghiêm phụ, từ mẫu và hiếu tử ba người như vậy, lòng không khỏi vô vàn xốn xang, song ngoài mặt vẫn tươi cười nói :

- Rượu và món ăn ngon của phu nhân tối qua, đến giờ mỡ cũng còn cảm thấy thơm ngon, hôm nay nghỉ sớm một chút, ăn một bữa nữa cho thỏa, phu nhân đồng ý chăng ?

Nam Cung phu nhân mừng rỡ :

- Dĩ nhiên đồng ý.

Chỉ cần được ở bên con trai thêm giây phút nào, dù phải làm gì thì bà cũng bằng lòng, suốt dọc đường bà pha chế rượu ngon, làm những món ăn tuyệt hảo để cho Phong Mạn Thiên ăn uống say sưa, Phong Mạn Thiên mặt lạnh nhưng lòng nóng, cuộc hành trình mỗi lúc càng thêm chậm lại, lộ trình vốn chỉ có vài hôm, song đã phải đi đến gấp ba lần.

Đến nơi nào Phong Mạn Thiên cũng đều phải đi ra ngoài cả buổi, mỗi lần về đến đều chở đầy một xe hàng hóa, rương to rương nhỏ tất cả đều đóng kín, chẳng rõ bên trong đã chứa đựng những gì, chỉ thấy rương to nhất cỡ như gỗ quan tài, nhỏ nhất cũng dài chừng ba thước, sau cùng thì châu báu mỗi lúc một ít đi, mà xe thì mỗi lúc càng thêm nhiều.

Từ Phù Lương đi về hướng đông, dọc đường có khá nhiều đồi núi: Hoàng Sơn, Thiên Nhật, Thấu Lý Lang, Hội Khê vốn là nơi thường xuyên xuất hiện của giới lục lâm cường hào, đoàn nhân mã này tất nhiên là rất gây sự chú ý, trên đường đã gặp rất nhiều những đại hán võ phục đen lưng giắt đại đao phi ngựa qua lại, song Phong Mạn Thiên vẫn chẳng chút bận tâm.

Những lục lâm hào khách thấy đoàn xe trĩu nặng, biết có rất nhiều tài vật, song vì có vài nhóm cùng dòm dè, lại lấy làm lạ họ mang theo nhiều tiền của thế này mà lại không hề có lấy một vị tiêu sư theo hộ tống, chẳng rõ lai lịch ra sao, nên không nhóm nào dám đơn độc ra tay trước.

Hôm ấy đến Đông Dương, phía trước ngã rẽ của ba dãy núi Hội Khê, Thiên Đài và Tứ Minh.

Chưa đến hoàng hôn họ đã thuê buồng nghỉ lại, Phong Mạn Thiên đi ra phố đảo một vòng, sáng hôm sau ngoài cửa khách điểm bỗng có tiếng người ồn ào, kinh ngạc xúm nhau xô xao bàn tán.

Thì ra Phong Mạn Thiên đã đến tất cả mọi lò rèn trong thành Đông Dương đặt làm một hoặc hai cái lồng sắt vuông kích thước cao hơn một trượng, tổng cộng gồm hơn hai mươi chiếc, kích cỡ đều khác nhau một chút.

Lồng sắt được mang đến cửa khách điểm, ai nấy trông thấy đều hết sức kinh hãi, không người nào biết là dùng để làm gì, còn một cái lồng càng thêm kỳ dị, bốn bề đều đan kín lưới sắt, Phong Mạn Thiên bỏ rương vào trong lồng sắt, lại khiêng lồng sắt bỏ lên xe rồi thúc hối lên đường.

Bọn lục lâm thấy vậy đều lấy làm nực cười nhủ :

- Người mang vàng bạc khóa vào trong lồng, chẳng lẽ bọn ta không biết khiêng luôn cả lồng hay sao ? Năm người này xem chừng rất có niềm tin, thì ra là có ý kiến xuẩn ngốc như vậy.

Liên rất lấy làm yên tâm, quyết định đêm nay sẽ ra tay.

Ngang qua vài thôn làng, trước mặt đã là vùng núi, hai bên đường lại càng có nhiều phi kỵ hơn, thấy đều là những đại hán vạm vỡ hung hãn, một tay vung roi, một tay chỉ trở, bọn xa phu sợ hãi đến run lập cập, ngấm thóa thuận với nhau hễ cường đạo đến là mạnh ai nấy ôm đầu nhảy vào lề đường, việc gì xảy ra cũng mặc.

Vợ chồng Nam Cung Thường Thức, Lỗ Thiên Tiên và Nam Cung Bình cũng chẳng hiểu Phong Mạn Thiên đặt mua những chiếc lồng sắt ấy để làm gì, sau cùng không nén được đã lên tiếng hỏi.

Phong Mạn Thiên cười ha hả nói :

- Xưa kia có một mẩu chuyện cười, người nọ cầm một cây tre dài đi vào thành, ngang cũng chẳng vào được mà đứng cũng chẳng vào được cửa thành, cuối cùng đành phải ném qua cổng thành. Một người khác thấy vậy mới cười nói: "Người đó dần thật, tại sao không chặt ngọn tre làm đôi, vậy chẳng tiện lợi hơn ư?"

Lỗ Thiên Tiên ngờ người vẫn chưa hiểu nói :

- Tại sao không để thẳng mà vào...

Phong Mạn Thiên bật cười :

- Nếu để thẳng mà vào thì đâu còn là chuyện cười nữa.

Nam Cung Bình phì cười, Phong Mạn Thiên nói:

- Bọn cường đạo thấy mỡ bỏ rương vào trong lồng sắt, hẳn đang cười mỡ cũng dần độn như gã cầm cây tre kia vậy, y bỏ rương vào lồng sắt khóa lại, chẳng lẽ bọn ta không biết khiêng luôn cả lồng sắt hay sao ? Chứ đâu ngờ gã kia lại bỗng để thẳng ngọn tre mà đi vào thành, thế là bọn cường đạo không còn cười lên được nữa.

Lỗ Thiên Tiên đưa tay sờ đầu :

- Mấy chiếc lồng sắt dùng để làm gì ?

Phong Mạn Thiên cười to :

- Nếu nói ra thì đâu còn là chuyện cười nữa !

Con sáo nhỏ bỗng bay vút lên không kêu :

- Chuyện cười, chuyện cười...

Bỗng nghe "vút vút vút" ba tiếng, ba mũi tên reo nối tiếp nhau vạch không bay đến, con sáo lại kêu lên :

- Chuyện cười đến rồi, chuyện cười đến rồi...

Bay vèo xuống đậu trên vai Phong Mạn Thiên.

Nam Cung Thường Thứ đã dự đoán trước là việc sẽ xảy ra, tính ông nghiêm cẩn, điềm tĩnh chỉ huy đoàn xe vây lại thành một vòng tròn, bọn xa phu quả nhiên ôm đầu lủi vào lề đường.

Chỉ nghe bốn phía vó ngựa rầm rập, bụi tung mịt mù, mỗi phía đều có mấy mươi kỵ mã, người cầm đầu phía đông mặt đen râu xồm, ngồi trên lưng ngựa như một ngọn tháp sắt, cất lên một tiếng huýt dài rồi quát lớn :

- Có Thiết Đại Can đây, các vị huynh đệ hãy tạm dừng lại đã.

Trong khi quát y chỏi tay lên yên đứng phắt dậy, sừng sững đứng trên lưng ngựa, vóc dáng tuy kình càn, song lại hết sức nhanh nhẹn, chạy một vòng quanh đoàn xe, ba đội ngựa kia quả nhiên đều dừng cả lại, tiếng ngựa hí vang rền, ba đại hán từ trong đoàn phóng vụt ra.

Bốn con ngựa chạy nối đuôi nhau, người trên lưng bỗng tung mình nhảy xuống đất, xúm lại thăm thương nghị.

Lỗ Thiên Tiên mỉm cười nói :

- Thì ra bọn cường đạo này đều quen biết nhau, mỗi vốn định xem chúng tàn sát lẫn nhau, ngờ đâu chúng cũng khá là thông minh, lại thương lượng cách chia chác nhau, vậy là cuộc vui này kể như hết xem rồi.

Phong Mạn Thiên nhướn mày cười :

- Vẫn được xem thôi, miễn mọi người khoan vội động thủ, cứ làm theo ý mỗi là xong.

Vừa dứt lời bốn gã đại hán kia đã nghênh ngang tiến tới gần, người nào cũng ra vẻ dương dương tự đắc, trong số một gã nhỏ thó quát queo càng ra vẻ hống hách hơn, dương thanh nói :

- Chủ nhân đội xe đâu, mời ra đây nói chuyện.

Tiếng nói rồn rảng như chuông ngân.

Phong Mạn Thiên vờ ngơ ngẩn nhìn dáo dác :

- Ai nói gì vậy ?

Gã hán tử quát queo sầm mặt cười khẩy :

- Kể này đây !

Phong Mạn Thiên thoáng cau mày :

- Tại hạ không hề quen biết với tôn huynh, bỗng dưng kêu gọi có điều chi kiến giáo vậy ?

Hán tử quát queo cười ha hả :

- Tôn giá biết tại hạ không ? Tại hạ chính là "Thu Phong Quyển Lạc Diệp" Đổ Tiểu Ngọc của Lạc Diệp Trang, Thu Phong Trại trên Phong Lĩnh...

Phong Mạn Thiên bật cười :

- Lạc Diệp Trang, Thu Phong Trại, những cái tên thật là phong nhã.

Đổ Tiểu Ngọc cười đắc ý :

- Còn ba vị này một là "Tả Hữu Song Dao" Hồ đại hiệp của Phân Thủy Quan, một là...

Thiết Đại Can nhíu mày gần giọng gắt lời :

- Đổ huynh còn lôi thôi làm gì ? Bằng hữu cũng khỏi vờ vĩnh ở trước mặt Thiết Đại Can này, sống trên núi nhờ thú rừng, sống dưới sông nhờ tôm cá, ý định của bốn huynh đệ bọn này chả lẽ bằng hữu còn chưa hiểu ? Khỏi lảm lời hãy để lại tiền chuộc mạng thì sẽ được buông tha.

Phong Mạn Thiên tay vuốt râu vờ kinh hãi :

- Tại hạ tưởng đâu Đổ lang quân định ngâm thơ làm đối, sao các hạ lại đòi lấy tiền ?

Thiết Đại Can cười gần :

- Người muốn ngâm thơ hả ? Vậy thì để lão tử ngâm một bài cho nghe... Núi này do ta phá, rừng kia do ta trồng, nếu muốn qua khỏi đây, để lại tiền mãi lộ, nếu hé môi chống cự, một đao toi mạng ngay !

Vừa dứt lời bất thần vung tay, "bình" một tiếng đâm vào đầu một con ngựa kéo xe, con ngựa xấu số ấy chỉ hí lên được nửa tiếng đã ngã lăn kên xuống đất.

Nhóm Nam Cung Thường Thứ vẫn điềm tĩnh thản nhiên, còn ba người bọn Đổ Tiểu Ngọc thì cùng đưa mắt nhìn nhau, thất sắc nói :

- Rõ là thần lực !

Thiết Đại Can ngửa mặt cười vang :

- Thơ của lão tử, các người nghe có hiểu không ?

Phong Mạn Thiên vờ quynh lên :

- Lão phu tưởng đâu các người là những cao sĩ phong nhã, ngờ đâu lại là quân cường đạo chặn đường ăn cướp...

Nhệ thúc khuỷu tay vào Nam Cung Bình, lớn tiếng nói :

- Cường đạo đã đến, tiêu sư đâu, hãy đánh đuổi bọn cường đạo mau !

Nam Cung Bình cố nén cười, liền ưỡn ngực sấn tới. Bọn Thiết Đại Can nghe Phong Mạn Thiên nói vậy bất giác thoáng rụt bước, song ngẩng lên nhìn thấy "tiêu sư" chỉ là một thiếu niên trẻ, liền vững dạ hơn. Thiết Đại Can bật cười nói :

- Tiêu sư đây hả ? Ha ha, đại tiêu sư ở tiêu cục nào vậy ? Nghe nói đến thanh danh của bọn lão tử đây mà không sợ đến té đái ư ?

Vừa dứt lời bỗng nghe "bốp" một tiếng, đã bị Nam Cung Bình xáng cho một cái tát tai nảy lửa. Thiết Đại Can thoáng ngẩn người đoạn gầm lên :

- Quân súc sanh.

Lập tức má phải lại bị lãnh thêm một cái tát tai mạnh đến đổi bật lùi sau vài bước. Thiết Đại Can miệng rỏ máu tươi, y đưa tay lên quệt, vừa định lao bổ tới thì Đổ Tiểu Ngọc đã kéo góc áo y khẽ nói :

- Hãy khoan !

Đoạn cười giòn nói:

- Vi tiêu sư này quyền cước khá lắm, chẳng hay cao tánh đại danh, môn hạ của vị lão gia nào ? Mọi người đều đồng đạo võ lâm cả, có thể cùng là một nhà cũng không chừng đấy !

Nam Cung Bình đồng dục nói :

- Tại hạ chính là Nam Cung Bình, đệ tử của Thần Long.

Phong Mạn Thiên thoáng kinh ngạc, lão không ngờ Nam Cung Bình lại nói thật danh tánh mình một cách mau mắn như vậy, nào hiểu Nam Cung Bình vốn tính lổ lạc, không bao giờ biết giấu giếm họ tên.

Thiết Đại Can, Đổ Tiểu Ngọc, "Tả Hữu Song Đao" Hồ Chấn Nhân và một hán tử khác là "Âm Dương Phủ" Triệu Hùng Đồ thấy đều biến sắc mặt, bốn người cùng đưa mắt nhìn nhau, thất thanh nói :

- Các hạ là Nam Cung Bình thật ư ?

Nam Cung Bình buông tiếng hừ lạnh lặng thinh, bốn người đưa mắt quan sát chàng, chỉ thấy chàng thần thái hiên ngang, ánh mắt sáng ngời, quả đúng là anh tư phong sáng, oai phong lẫm liệt.

Phải biết Nam Cung Bình kể từ trận đấu trên Khoái Tự Lô, xuất nhập Phi Hoàn sơn trang, thanh danh đã vang lừng thiên hạ, bốn người này tuy là hạng kiêu hùng một phương, song lúc này cũng không khỏi tim gan lộn xộn.

Thiết Đại Can tay sờ má lui sang một bên, ba người kia cũng đi theo, chỉ thấy Thiết Đại Can ngoắc tay gọi một gã đại hán đến, chộp ngực gã đại hán hậm hực nói :

- Đã bảo người thám thính cho kỹ, người báo cáo đoàn xe chỉ có những lão già tàn phế, trọc đầu và thư sinh, vậy chứ Nam Cung Bình từ trên trời rơi xuống thì từ dưới đất chui lên hay sao ?

Gã đại hán thót người, run giọng :

- Y... là Nam Cung Bình ư ?

Thiết Đại Can vung tay, tống cho gã một chưởng văng ra vài bước.

Triệu Hùng Đồ chau mày trầm giọng :

- Đã trót phóng lao thì phải theo lao. Nam Cung Bình này tuy nghe nói là một tay anh hùng, nhưng song quyền khó địch tứ thủ, hảo hớn không chống nổi số đông, bằng vào bốn người chúng ta đây với mấy mươi vị huynh đệ can trường, chả lẽ lại sợ hấn hay sao ?

Hồ Chấn Nhân gật đầu phụ họa :

- Đúng vậy, bằng vào bốn chúng ta đây, chả lẽ lại sợ hấn hay sao ? Phải quyết đấu một phen mới được.

Trong khi ấy ở phía bên kia Lỗ Thiên Tiên mỉm cười nói :

- Thật không ngờ hiền diệt lại có thanh danh to tát như vậy, rất tiếc chưa chi hiền diệt đã bộc lộ danh tánh, đừng khiến bọn chúng khiếp sợ bỏ chạy thì uổng mất cuộc vui.

Nam Cung Bình mỉm miệng cười, chỉ thấy bọn Thiết Đại Can bốn người lại sóng vai nhau tiến tới, song dáng vẻ không còn đắc ý như trước nữa.

Đỗ Tiểu Ngọc đảo tròn mắt, tranh trước nói :

- Chuyển tiêu này đã là của Nam Cung công tử, dù thế nào thì chúng huynh đệ cũng phải vị nể Long lão gia và công tử, lẽ ra là phải bỏ đi ngay, nhưng có điều... hắc hắc, ba vị bằng hữu này lại muốn được lĩnh giáo võ công của công tử hầu cũng được vui lòng mát dạ.

Y chỉ nói vài câu nhẹ nhàng đã trút hết trách nhiệm lên đầu kẻ khác, Nam Cung Bình buông tiếng cười khẩy, bước tới thoáng ôm quyền nói :

- Vị nào muốn chỉ giáo trước ?

Đỗ Tiểu Ngọc vội rụt chân lùi ra xa.

Thiết Đại Can, Hồ Chấn Nhân và Triệu Hùng Đồ cùng đưa mắt nhìn nhau, ba người đều muốn quần công chứ không dám độc công, nhất là Thiết Đại Can hai má hây còn đau nhức, dù có chém đầu cũng không dám ra tay, đúng là một kẻ sự mạnh hiếp yếu tiêu biểu, quả người càng to thì gan càng nhỏ chẳng sai.

Nam Cung phụ thấy con trai oai phong như vậy, lòng không khỏi vô cùng đắc ý.

Bồng nghe Đỗ Tiểu Ngọc lạnh lùng nói :

- Ba vị huynh đài tuy không cần tranh nhau xuất thủ, nhưng cũng khỏi phải khiêm nhường như vậy.

Ba người thấy đều đỏ mặt, dù họ khiếp sợ đến mấy cũng chẳng thể nào chịu được trước bao nhiêu huynh đệ như vậy.

Hồ Chấn Nhân mặt thoát xanh thoát đỏ ngoảnh lại cười khẩy nói :

- Đỗ huynh sao bỗng đứng lại đứng ra ngoài vòng, tiểu đệ cảm thấy lạ thật !

Đỗ Tiểu Ngọc lạnh lùng :

- Hồ huynh không muốn động thủ thì cứ việc đứng cạnh mà xem là xong.

Hồ Chấn Nhân tức tối :

- Hồ mỗ cũng muốn lĩnh giáo thì có hề gì ?

Lập tức rút trường đao trên lưng xuống, sải bước tiến tới.

Phong Mạn Thiên bỗng xoa tay nói :

- Gươm đã !

Hồ Chấn Nhân liền chững bước, Phong Mạn Thiên nói :

- Nam Cung tiêu đầu, tuyệt đối không nên đánh nhau.

Nam Cung Bình ngó người. Phong Mạn Thiên nói tiếp :

- Nếu xảy ra xung đột, bất luận ai thắng ai bại, những hảo hớn lục lâm này hẳn sẽ xúm nhau ùa vào, loạn đao nhất tề bổ xuống, lúc ấy ngay cả cái mạng của lão tàn phế này cũng không giữ nổi. Sở dĩ lão thuê người bảo tiêu tưởng đâu chỉ bằng vào danh tánh là đã có thể dọa cho bọn cường đạo bỏ chạy, giờ đã đến nước này lão định phải phá tài tiêu tai, dứt tiền mà chuộc mạng thôi !

Hồ Chấn Nhân mừng rỡ :

- Lão tiên sinh quả là sáng suốt hiểu chuyện, nếu vậy thì Hồ mỗ xin cam đoan chẳng ai làm khó lão tiên sinh đâu.

Thiết Đại Can rướn ngực cười to :

- May mà lão tiên sinh đã sớm nhận ra tình thế.

Y thấy tình thế chuyển biến đột ngột như vậy bèn lập tức lại tỏ vẻ ngênh ngang tự đắc.

Nam Cung Bình cười thâm, lùi sang một bên.

Phong Mạn Thiên nghiêm chỉnh nói :

- Những chiếc lồng sắt kia đều không có khóa, các vị hảo hớn cần gì cứ việc mà lấy miễn là để lại cho lão chút lộ phí là được rồi.

Nam Cung Bình và mọi người tuy biết Phong Mạn Thiên có điều bí ẩn chi đó, song đến lúc này vẫn không đoán ra được thật hư thế nào.

Bọn Thiết Đại Can thì lòng đầy phẫn khởi, ba người cùng khoát tay, toan chỉ huy chúng huynh đệ xông vào khiêng rương.

Triều Hùng Đồ bỗng sầm mặt nói :

- Hãy khoan !

Hồ Chấn Nhân thoáng ngạc nhiên :

- Chi đó ?

Triều Hùng Đồ nghiêm giọng :

- Dù là anh em ruột thịt thì cũng phải rõ ràng sòng phẳng, chuyến hàng hôm nay chẳng phải là nhỏ, mặc dù chúng ta là huynh đệ thân thiết, nhưng cũng phải tính toán rõ ràng, những chiếc rương này có to có nhỏ, hàng hóa có đắt có rẻ, nếu các huynh đệ dưới tay chúng ta mà giành giật nhau thì sẽ loạn lên mất.

Hồ Chấn Nhân nhẹ gật đầu :

- Đúng vậy, khi nãy tiểu đệ đã đụng thấy trước tiên, số rương này dĩ nhiên là phải do các huynh đệ Phân Thủy Quan lấy trước. Còn như Đồ huynh ư ? Hắc hắc, Đồ huynh đã tự đứng ra ngoài vòng từ trước, giờ cũng đành mời Đồ huynh đứng ngoài bàng quan thôi.

Quần hào Lạc Diệp Trang lập tức nhốn nháo, có mấy người tuốt khí giới ra ngay, song Đồ Tiểu Ngọc vẫn nhếch môi cười lạng thinh, thì ra y đã sớm nhận ra việc này hẳn có lắt léo, còn như quả thật dễ dàng như vậy thì y cũng đã có sự chuẩn bị sẵn rồi, chỉ cần bọn Phân Thủy Quan đắc thủ, y sẽ ra tay đánh hại Hồ Chấn Nhân, trong số bốn người, y chẳng những thâm hiểm mà võ công cũng cao hơn một bậc, nên suy đi tính lại y nắm chắc phần thắng.

Triều Hùng Đồ sầm mặt cười khẩy :

- Hồ huynh khi nãy đã động thủ rồi ư ?

- Thiết huynh có trông thấy không ? Còn tiểu đệ thì không hề trông thấy.

Thiết Đại Can nói :

- Nếu nói về vấn đề động thủ thì tiểu đệ mới là kẻ động thủ trước tiên.

Chợt nghĩ đến khi nãy mình đã bị ăn hai cái tái tai liên tiếp, bất giác thoáng đỏ mặt.

Hồ Chấn Nhân biến sắc mặt, vung song đao trong tay, lớn tiếng nói :

- Theo ý của hai vị thì nên chia chác như thế nào ?

Thiết Đại Can ưỡn ngực :

- Dĩ nhiên là huynh đệ của Thiên Đài Trại phải lấy trước.

Triệu Hùng Đồ cười khẩy :

- Nếu lấy vóc dáng làm chuẩn, dĩ nhiên là Thiết huynh chiếm phần ưu thế, nhưng tiếc là đôi khi to xác cũng chẳng làm nên việc.

Thiết Đại Can tức giận :

- Tiểu tử ngươi nói gì hả ?

Hồ Chấn Nhân vung song đao, lớn tiếng :

- Bằng vào khía cạnh nào thì cũng chẳng đến lượt ngươi.

Triệu Hùng Đồ đảo quanh mắt nói :

- Tốt hơn nên để cho Đỗ huynh phát chia. Đỗ huynh võ công cao nhất, huynh đệ Lạc Diệp Trang cũng nhiều hơn hết, Đỗ huynh lại giỏi tính toán, hẳn không để các vị huynh đệ thiệt thòi đâu.

Y vừa thấy mình bị kém thế, lập tức lùi kéo trợ thủ ngay.

Đỗ Tiểu Ngọc đảo mắt nhìn thấy nhóm Nam Cung Bình tuy vẻ mặt điềm nhiên, song ánh mắt lại như có vẻ cười, bèn chậm rãi cười nói :

- Chuyến hàng này tiểu đệ sớm đã không muốn lấy rồi, làm sao mà phân chia giùm ba vị được ?

Quần hào Lạc Diệp Thanh lập tức rối loạn, Đỗ Tiểu Ngọc khoát tay, quả nhiên lui ra thật xa.

Ba người kia đều ngó người bỗng nghe Phong Mạn Thiên cười nói :

- Nếu ba vị không quyết định được, lão phu có một cách này hay lắm.

Triệu Hùng Đồ chỉ lo sợ Thiết Đại Can liên hiệp với Hồ Chấn Nhân đối phó với mình, nghe nói liền mừng rỡ nói :

- Hay quá, lão tiên sinh sáng suốt thế này, nghĩ ra cách hẳn là công bằng.

Thiết Đại Can và Hồ Chấn Nhân đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai người này kỳ thực cũng đang nghi kỵ lẫn nhau, nghe vậy liền tán đồng ngay.

Phong Mạn Thiên chậm rãi nói :

- Lão phu vốn rất sợ đổ máu nên mới cam tâm hiến dâng số tiền tài to lớn này, ba vị giờ đã ưng thuận thì lát nữa không được phản hối, bằng không...

Bỗng sầm mặt nói tiếp :

- Vị tiêu sư này của lão phu mà nổi nóng thì chẳng tốt lành cho ba vị đâu.

Ba người cùng nghe lòng ớn lạnh, Triệu Hùng Đồ nói :

- Miễn là cách của lão tiên sinh công bằng, bọn này sẽ chẳng có ý kiến gì khác.

Phong Mạn Thiên cười ha hả :

- Tất nhiên là hết sức công bằng, các vị đều là hảo hớn lục lâm, hai tay càng tanh máu thì càng anh hùng, tất cả các vị bằng hữu có mặt tại đây đều kể hết, chỉ cần mỗi người kể ra một việc làm anh hùng mà mọi người đều biết là có thể đứng ở phía trước, lão phu vỗ tay làm hiệu, hễ hiệu lệnh phát ra là mỗi người có thể tự chọn lấy một chiếc rương, còn như không kể ra được thì xin mời lùi sang một bên.

Ngưng giây lát, bỗng đưa nạng sắt xóc một chiếc rương ở ngoài lồng sắt đưa lên, nói tiếp :

- Và cho các vị biết thêm, chiếc rương nào càng ở gần lão phu thì càng quý trọng, khi các vị tranh đoạt thì hãy bằng vào võ công mà phân định sang hèn.

Mọi người nghe xong cách thức kỳ lạ ấy, lòng vốn rất nghi hoặc, song khi Phong Mạn Thiên mở nắp rương ra, thấy bên trong đầy ắp châu báu sáng ngời ai nấy đều lóa mắt, tiền tài đã phủ mờ lý trí, đâu còn ai nghĩ đến điều khác nữa.

Bọn Thiết Đạt Can ba người đều tự biết võ công mình chắc chắn có thể đoạt được một rương châu báu quý trọng hơn hết, và nếu đến huynh đệ của mình, đâu sợ người nào không kể ra được một hai "sự tích anh hùng", ba người chỉ mong sao tiền tài mau đến tay, bèn chẳng chút do dự chấp thuận ngay.

Thiết Đạt Can vỗ ngực lớn tiếng nói :

- Vào đêm nọ, lão tử trong một đêm liên tục gây ra bảy vụ án trong thành Lâm Hà, chém giết đến độ lưỡi đao cong vòng, việc này ai ai cũng biết, không cần Thiết Đạt Can này phải kể lại, hẳn kể được là một sự tích anh hùng chứ ?

Nói xong ngửa mặt cười dài.

Hồ Chấn Nhân nào chịu kém, lập tức tiếp lời :

- Đó có chi đáng kể, một hôm Hồ mỗ ở tại thành Thái Thuận, mấy mươi phụ nữ đi chùa trên núi Nhạn Đẳng, dưới thanh thiên bạch nhật đã bị Hồ mỗ...

Rồi thì mọi người tranh nhau kể, hết người này đến người nọ kể lại sự tích anh hùng của mình, còn sợ người khác không tin, thảy lo đưa ra chứng cứ.

Nhóm người Nam Cung Bình đều hết sức căm phẫn, bất luận việc nào cùng đều đáng tội tử hình.

Đỗ Tiểu Ngọc trơ mắt bàng quan, càng xem càng thấy khác thường, khi nãy Phong Mạn Thiên đưa cây nạng ra xóc rương, y cũng nghe ra tiếng va chạm của kim khí,

bất giác tay chân phát lạnh, càng lùi ra xa. Nhóm người Lạc Diệp Trang vốn đang náo nức lắm le, song họ rất tin phục Đỗ Tiểu Ngọc, thấy trang chủ chưa động, họ cũng cố dần nén ngứa miệng làm thinh theo Đỗ Tiểu Ngọc và lùi sang một bên.

Năm sáu mươi người mà chỉ kể chừng một giờ là xong hết những "lịch sử vẻ vang" kia, chen lấn nhau đến gần những chiếc lồng sắt ở gần Phong Mạn Thiên nhất mấy mươi đôi mắt thèm thuồng hau háu nhìn vào những chiếc rương trong lồng sắt.

Phong Mạn Thiên cười nói :

- Thôi được rồi, các vị quả nhiên đều anh hùng, hể lão phu võ tay là các vị có thể tranh tài ngay.

Đoạn chậm chậm dang hai tay ra, hai bàn tay càng gần lại nhau thì trái tim mọi người càng đập mạnh hơn, tròn mắt cơ hồ vọt ra khỏi vành, không một ai nhận thấy sát cơ trong tiếng cười của Phong Mạn Thiên.

Tiếng vỗ tay vừa vang lên, mọi người lập tức đổ xô nhào tới vung tay múa chân, nhe răng toét miệng, nhân tình lễ nghĩa đều vứt bỏ hết, quả chẳng khác một bầy dã thú lao vào xác chết...

Nam Cung Bình và Lỗ Thiên Tiên khi nghe xong những việc làm tàn ác của chúng, lòng vốn đã ngập đầy căm hận, giờ càng nóng lòng muốn ra tay trừng trị chúng ngay. Song vợ chồng Nam Cung Thường Thứ vẫn ra chiều bình thản, biết Phong Mạn Thiên nhất định sẽ có cách đối phó bất ngờ.

Mấy mươi đại hán thoáng chốc đã vào hết trong lồng sắt, Phong Mạn Thiên bỗng khẽ quát :

- Khóa lồng !

Nhóm Nam Cung Thường Thứ bốn người lập tức tung mình lao tới, bọn cường đạo chỉ lo châu báu trước mắt, đâu còn tâm trí chú ý đến điều khác, vả lại, dù có chú ý cũng chẳng còn kịp.

Nhóm Nam Cung Thường Thứ bốn người thân pháp và thủ pháp nhanh nhẹn biết dường nào, thoáng chốc hai mươi mấy chiếc lồng sắt thủy đều bị khóa chặt.

Có vài đại hán đến lúc này mới phát giác liền kinh hãi thất thanh :

- Nguy rồi !

Phong Mạn Thiên nhướng mày cười vang bỗng chúm môi huýt dài, con sáo kêu lên mấy tiếng và bay vút lên không.

Tiếng huýt gió vừa cất lên, mọi người đều cảm thấy rúng động cõi lòng, trời đất tưởng chừng như thay đổi màu sắc.

Tiếng huýt gió mỗi lúc càng cao vút chấn tan cả mây trời, lá rơi rụng tả tơi, ngay nhóm Nam Cung Thường Thứ cũng đều biến sắc mặt, hướng hồ bộn碌 lâm cường đạo, có kẻ tay chân bủn rủn, có kẻ mặc dù còn chịu đựng được, nhưng mặt mày tái ngắt, môi run lập cập, ngay cả Đỗ Tiểu Ngọc đứng tận ngoài cũng không sao nhấc chân lên được.

Trong tiếng huýt gió, trong hai mươi mấy chiếc lồng sắt đã có hai chiếc rương tự động chậm chậm bật lên, mọi người vừa rùng mình thì bỗng nghe tiếng sư tử rống vang, một con mãnh sư từ trong một chiếc rương to từ từ đứng lên.

Tiếp theo, tiếng hổ gầm, báo rú, sói tru... vang rền, trời đất rung chuyển, hòa với tiếng huýt gió nghe càng thêm khủng khiếp.

Riêng chiếc lồng có lưới sắt bọc quanh, những chiếc rương bên trong bật nắp trề và chậm nhất, bò ra hàng trăm con độc xà thè lưỡi đỏ lòm, mắt rưng rục vô cùng gớm ghiếc.

Mấy mươi con ngựa xung quanh thấy đều sùi bọt mép và ngã lăn kên ra đất.

Bọn đại hán vừa rồi còn hung hãn như dã thú, giờ đây đã trở thành như cá nằm trên thớt, ai nấy đều run lấy bầy rứt vào góc lồng sắt.

Tiếng huýt gió, tiếng thú gầm, tiếng rú thảm, bầu trời u ám, cây cỏ tiêu điều, không khí ngập đầy sát cơ.

Bầy thú bị Phong Mạn Thiên chế ngự giam vào trong rương, giờ được tiếng huýt gió đánh thức, sớm đã đói meo, lập tức máu thịt văng bay tung tóe, quả thê thảm đến cực độ.

Ngay khi ấy, ngoài xa vốn có mấy bóng người lao tới, vừa nghe thấy tiếng huýt gió bèn lập tức chững bước, trong số đó có một người thân hình mảnh mai, ánh mắt lẳng lơ, chính là Quách Ngọc Hà.

Hai bên y thị là Nhâm Phong Bình và Thạch Trầm, sau lưng là bốn lão nhân huynh đệ trong nhóm Giang Nam Thất Ứng.

Quách Ngọc Hà thoáng chau mày nói :

- Ai thế nhỉ ? Tại sao...

Hắc Ứng bịt tai run giọng nói :

- Nghe như là Phong Mạn Thiên, người đã hỏa thiêu Vạn Thú sơn trang năm xưa, dùng nội lực tuyệt đỉnh hóa thành "Phá Ngọc Khiếu".

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt :

- Phong Mạn Thiên, chả lẽ lão ta chưa chết ư ?

Nhâm Phong Bình nói :

- Nghe đâu Phong Mạn Thiên khi xưa đã dùng môn "Phá Ngọc Khiếu" chấn khiếp vạn thú, nên mới có thể đại phá Vạn Thú sơn trang, tiếng huyết ấy cất lên còn có uy lực mạnh hơn "Sư Tử Hống" của Phật gia, hôm nay nghe ra cũng chẳng qua vậy thôi.

Quách Ngọc Hà nhoẻn miệng cười :

- Chẳng qua vì chúng ta còn cách xa đó thôi.

Nhẹ nắm lấy cổ tay Nhâm Phong Bình, nói tiếp :

- Đã có lão quái họ Phong ở đây, kể như chúng ta đã hoàn công một chuyến, đi mau thì hơn.

Đoạn nắm tay Nhâm Phong Bình quay người bỏ đi.

Thạch Trầm chăm chăm nhìn vào bàn tay thon thả nắm vào cổ tay Nhâm Phong Bình của Quách Ngọc Hà, lòng chẳng rõ là cảm tức hay xót xa, xong cuối cùng cũng lầm lủi đi theo sau Quách Ngọc Hà, phi thân lướt đi nhanh như đã đến.

Bảy người này đến rồi lại đi, dĩ nhiên những người kia không hề hay biết, Nam Cung phu nhân sớm đã ngoạn đi nơi khác không dám nhìn tiếp nữa.

Tiếng huyết gió thấp dần, tiếng rú cũng trở thành tiếng rên rỉ, hòa lẫn với tiếng nhai ngồm ngoàm của bầy dã thú, Nam Cung Bình nghe máu nóng sôi sục, mặc dù chàng biết rõ chúng đều là phường cực ác, song dẫu sao chàng cũng là con người, nên không khỏi động lòng trắc ẩn, bèn phi thân đến bên những chiếc lồng sắc mở hết cửa ra rồi phóng đến trước mặt Phong Mạn Thiên quát lớn :

- Ngưng ngay ! Ngưng ngay !

Phong Mạn Thiên ánh mắt lóe lên, chẳng rõ là kinh ngạc hay vui mừng, tiếng huyết gió ngưng bật, bỗng ngửa mặt cười dài.

Tiếng cười vừa cất lên, hệt như tiếng chiêng trống vang rền, cơ hồ khiến trời long đất lở. Bọn mãnh thú vừa nghe tiếng cười, lập tức trở nên bại hoại như gặp phải khắc tinh, ngay cả mảnh thịt tươi trước mặt cũng chẳng màng đến nữa.

Trong lồng sắt hãy còn hơn hai mươi người may mắn chưa chết, vừa nghe tiếng cười khắc bưng tỉnh, cả lẩn lẩn bò đào thoát ra ngoài.

Thiết Đại Can thì bị ăn mất cánh tay phải, Triệu Hùng Đồ máu me đầy mình, chẳng rõ đã bị bao nhiêu thương tích, còn Hồ Chấn Nhân thì đã bị tan xương nát thịt, làm môi cho dã thú.

Trong thoáng chốc tất cả bọn cường hào đều lủi mất chẳng còn một tên. Đỗ Tiểu Ngọc mừng thầm đã may mắn thoát nạn, cũng lảng lạng chuồn mất.

Phong Mạn Thiên điểm nặng sắt xuống đất, người tung vọt lên, chỉ nghe những tiếng leng keng của chiếc nạn sắt chạm vào mặt đất, trong thoáng chốc đã lòi cổ máy

mười con mãnh thú bỏ vào trong rừng, hơn trăm con độc xà cũng sợ sệt bò trở vào trong rừng, trời đất lại trở về với sự bình lặng, nếu trên mặt đất không bê bết máu thì chẳng ai biết vừa qua đã xảy ra một thảm biến hết sức hãi hùng.

Phong Mạn Thiên cười nói :

- Chúng bây đã được một bữa no nê, phải ngoan ngoãn mà ở trong đó mấy mươi hôm nữa đấy.

Nam Cung Bình vẻ bất mãn :

- Đó là cách nuôi thú của tiền bối ư ?

Phong Mạn Thiên cười :

- Dùng bọn gian ác để nuôi dã thú thì hợp lý quá rồi, trâu bò chó ngựa là loài súc vật, song vẫn còn đáng thương hơn bọn ác đồ này nhiều, vả lại đó là do chúng tự nộp mạng kia mà ?

Nam Cung Bình ngớ người, không sao đối đáp được, song mắt chàng đã rướm lệ.

Lỗ Thiên Tiên thở hắt ra một hơi dài, tìm lấy bầu rượu nốc liền mấy hơi, đoạn thở dài nói :

- Thật kẻ này không ngờ Phong đại hiệp lại chứa những thứ ấy trong rừng, có điều lấy làm lạ là những con mãnh thú sao lại chịu ngoan ngoãn ở trong rừng như vậy, nếu không chứng kiến tận mắt thật khó thể tin được.

Phong Mạn Thiên cười :

- Kể ra cũng chẳng có chi là lạ, thủ pháp chế ngự mãnh thú của lão phu cũng giống như điểm huyết vậy, tuy rằng loài thú vật không có huyết đạo cố định như con người, song sự tuần hoàn của máu thì lại có hệ thống cố định như loài người, chỉ cần nhắm chuẩn thời gian và vị trí, nắm vắn mạch máu nó, khiến máu huyết ngưng chảy tức khắc, dù loài thú hung dữ đến mấy cũng có thể khống chế được.

Trong khi ấy Nam Cung Bình lại đang nghĩ cách mai táng những tử thi tàn khuyết trong lòng sắt và làm sạch những vết máu gớm ghiếc kia đi.

Bỗng nghe sau lưng khẽ vang lên một tiếng thở dài, Nam Cung phu nhân nói :

- Mẹ phụ con một tay !

Tuy chàng chưa nói một lời, song Nam Cung phu nhân đã nhận thấy được tâm ý của chàng, thế là mọi người bèn đào một cái hố to, chôn hết những tử thi xương thịt nát vụn, đắp lên một mô đất cao, mãi về sau việc này loan truyền trên chốn giang hồ, giới võ lâm bèn gọi nơi ấy là "Ác Nhân Trủng".

Nửa giờ sau, đàn ngựa mới dần trở lại bình thường, song hàng trăm con ngựa khỏe bị chết khiếp hết nửa phần. Đoàn xe tiếp tục lên đường, cõi lòng mọi người đều trĩu nặng không ai chuyện trò với ai nữa.

Thời gian gần gũi ngắn dần, giờ ly biệt mỗi lúc càng gần hơn. Hai ngày sau thì đến Tam Môn Loan, xa xa đã trông thấy biển xanh mênh mang.

Trời biển nối liền một màu xanh biếc, Nam Cung Bình lần đầu tiên trông thấy biển cả, bất giá tinh thần phấn chấn, nỗi buồn bực trong lòng lập tức tiêu tan.

Tam Môn Loan là một bến cảng thương mại quan trọng nên chợ búa cũng hết sức nhộn nhịp, có điều người đi đường đại đa số đều có vẻ thô kệch và toát mùi muối mặn.

Trời vừa sẩm tối là đường phố ngập đầy những thuyền phu và ngư ông áo ngắn chân trần, ngực phanh tay hờ, trên người vẫn chưa khô nước biển đã tùm nham tùm bầy chèn chèn vui vẻ.

Nam Cung Bình lần đầu tiên trông thấy những nhân vật và phong vị mới lạ của thành phố biển này, bất giác lưu luyến đứng trước cửa khách điếm ngó nhìn, song lát sau đã nghe tiếng gọi của Nam Cung phu nhân.

Phong Mạn Thiên trong bụng dạ dường như ngoài rượu ra chẳng còn gì khác nữa, vừa mới ngồi yên là uống lấy uống để, sau một cân rượu vào bụng, lão từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy dài đặt trên bàn, chữ viết trên đó rối ren và rất nhiều kiểu cỡ.

Giòng chữ đầu tiên là "Thủy ngân một trăm cân, chì ba trăm cân", tiếp đến là "Chỉ một trăm cân, sắt một ngàn cân", rồi thì hàng trăm thứ linh tinh khác, song lại chẳng phải là vật dụng thường ngày, sau cùng "Mãnh hổ và hùng sư đực cái mỗi thức một con, độc xà một trăm hai mươi con, sói và beo mỗi thứ hai con".

Mọi người đều hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu Chư Thần điện cần những thứ ấy làm gì ?

Nam Cung Bình quét mắt nhìn, thấy cuối cùng là bốn chữ "Kẻ ác mười tên", bất giác giật nảy mình, buột miệng hỏi :

- Kẻ ác chẳng lẽ cũng kể là hàng hóa hay sao ? Cần dùng để làm gì và biết mua ở đâu ?

Phong Mạn Thiên mỉm cười :

- Thư thả rồi người sẽ rõ !

Nụ cười đầy vẻ thần bí lẫn xót xa. Nam Cung Bình không sao hiểu nổi thái độ của lão, chàng cũng chẳng hỏi tiếp.

Phong Mạn Thiên ăn no xong, liền đi ra phố mua sắm, song chẳng thấy mang về hàng hóa gì cả.